

המלך גליד

ציורים
ליוויו נואר

סיפור
מולנר אימולה

בארמון זה חי המלך גליד עם מלכה גליד ועם בתם הנסיכה טינקי.

מדי בוקר הנסיכה יצאה מהארמון וישבה על חוף בריכת הקרח שבמערה. בבריכה חיו שישה דגים אדמדמים, האלתיות העיוורות. לאלתיות לא היו עיניים בכלל אך כל הקשקשים שלהם שמשו לאוזניים. הנסיכה שיחקה אתם במשך כל היום ושרה להם שירים, והאלתיות שמחו, רקדו ושרו אתה בקול כה רם, שנשמע כל הדרך עד שער הברזל.

לא רחוק משער הברזל עבד חוטב עצים צעיר ששמע את הצליל.

"מענין מה מצלצל שם. צריך לבדוק את הדבר" חשב

לפני שנים, בצד שדות ולא רחוק משער הפלדה, ליד שביל הסלע, נמצאה

הממלכה של מלך גליד. במרכז השביל, תחת צווארון לבן של פטריית רעל גדולה ניתן היה לראות חור המוביל למערה.

קירות המערה היו מאבן סיד וכוסו באזוב רך. אור השמש חדר פה ושם והאיר פינות אחדות בים הסלעים.

איש לא ידע על המערה, למרות שבו שכן הארמון המפואר של מלך גליד. לא, לא היה זה ארמון עשוי בדולח עם עמודי זהב מקושטים באבני חן. גם חלונותיו לא קושטו ביהלומים.. אך היו שם פרחי קרח רבים. עמודי קרח עמדו לפני השער, על הרצפה נראו פרחים קפואים ואלפי, אלפי גלידי קרח, לבנים כמו חלב, תלויים היו מתקרה, וצלצלו בקול עדין.

הנסיכה ראתה בעצב את אוכל של החוטב הצף על פני הבריכה שלה. האלתיות העיוורות דחפו את השאריות לחוף וטינקי אספה אותם, ואחר כך ירבה על החוף ושרה את השיר הקטן שלה

"מצד שדות שחורים

תחת פטריית רעל גדולה

מעבר לגיא ותל

במעה עמוקה."

אך רק כשהתחילה לשיר נשמעו צעדים חזקים ואיומים, שהפחידו את הנסיכה ואת האלתיות. חיילים על סוסים

גדולים עברו בסביבה, והשירה משכה גם אותם. החיילים עברו את היער כולו. הם הסתכלו אפילו תחת כיפה של פטריית הרעל הגדולה, אך החור היה עמוק ואף אחד לא תיאר לעצמו שזה פתח של מערה.

החוטב. הוא הניח את גרזנו על גבו, הרים את תרמיל הגב שלו ויצא לחפש את הקול המצלצל. "קולך מטריד אותי, השירה שלך מבלבלת אותי, תפסיקי!" קרא החוטב.

אך הנסיכה טונקי ענתה מהמעה

"מצד שדות שחורים

תחת פטריית רעל גדולה

מעבר לגיא וגבעה

בארמון עם פרחי קרח

גלידים שרים ומצלצלים

ודגי אלתית רוקדים

אני-מיני-מן

לא אלך מכאן!"

חוטב העצים הלך הלאה

והלאה אך לא הצליח להגיע

לשירה המצלצלת. בסוף הוא נשכב ליד פטריית הרעל הגדולה, פתח את התרמיל שלו והתחיל לאכול. את שאריות האוכל זרק לתוך החור שתחת הפטרייה ואלה נפלו ממש ליד ארמון מלך גליד, לתוך לבריכת הקרח. החוטב חיפש עוד זמן מה את הצלילים היפים, אך אחר כך מאוכזב יצא לדרכו.

"גלי את מקומך, גלי את עצמך טינקי" קראו החיילים
לנסיכה. אך היא לא עזבה את מקום המסתור שלה.

"בצד השדות השחורים

תחת כיפת הפטרייה,

מעבר לגיא והר,

בעומק המערה, בארמון

בעל פרחי קרח,

גלידים שרים ומצלצלים

ובבריכה הקרח

אלתיות קטנות רוקדות.

אני-מיני-מן

לא אלך מכאן!"

החיילים התיישבו בקרבת

פטריית הרעל הגדולה והתחילה מסיבה שארכה
שלושה ימים ושלושה לילות. הם אכלו, שתו, רקדו,
קפצו, התגלגלו ולתוך פתח המערה זרקו את כל הציוד,
הבקבוקים, הסלים, הסכינים, המזלגות וכל שאריות
האוכל שלהם. הבריכה הייתה עכשיו מלאה בחפצים
מלוכלכים.

הנסיכה בכתה, גם הדגים יללו, ואפילו הבריכה בעצמה
התעצבה. לבו של מלך גליד נחמץ מרוב כעס.

"אכלתם, שתיתם והשתעשעתם,
אך לא אספתם את האשפה שלכם!
הרעלתם את בריכת הקרח
והרסתם את הארמון שלי.

הייתם שמחים ועליזים

אך עכשיו תראו את ניצוצות עיניי!

שבעה ימים ושבעה לילות, מבוקר עד ערב עבדו
משרתי המלך כדי לנקות את הארמון. וביום השמיני

הכל התחיל מחדש. הנסיכה שרה, האלתיות העוורות
רקדו שוב. צילי השירה משכו אנשים. באו אומנים,
גיבורים, אפילו מלכים ודוכסים הגיעו לפתח המערה.
צלילים של גלידי הקרח הקסימו את כולם, אך כמה שלא
חיפשו וחקרו, לא יכלו למצוא את מקור הצלילים.

**"הרעלתם את הברכה
הרסתם את הארמון שלי.
אך ממלכתי תמשיך להתקיים
וידה של בתי תינתן למי שינקה את גלידי הקרח
וירפה את האלתיות שלי!"**

קולו הגיע לאוח הזקן. והאוח העביר את המסר לזרזיר,
הזרזיר לגירית, גירית סיפרה לסנאי, סנאי לצפרדע
והצפרדע הודיעה לפר שמלך גליד מוכן לתת את ידה

ומאחר שלא מצאו אותם, זרקו את כל השאריות
והאשפה שלהם לתוך החור שתחת פטריית הרעל
הגדולה והארמון שוב התמלא באשפה. קרינת עמודי
השער ואור פרחי הקרח החלישו, האלתיות חלו.
מרב ייאוש הנסיכה סגרה את עצמה בתוך החדר שלה.
לשווא אמא שלה ניסתה להפיג את עצבותה. טינקי לא
התגברה על דכדוך שלה. עיני מלך גליד התמלאו
בדמעות. הוא יצא לגדת בריכת הקרח ורעם כמה שרק
יכול היה

איפה הארמון הזה. כי הוא בתוך מערה שתחת פטריית הרעל גדולה. קשה מאוד להרגיש בו. אך מאז שהעולם התחיל יד אחת רוחצת יד השנייה ושתיהן רוחצות פנים. אם תתקן ותשחזר את המספרי הגז שלי אגיד לך איך להגיע לשם."

כל היום וכל הלילה השחזר ותיקן חוטב העצים הצעיר את מספרי הגז של הרועה, עד שהיו תקינים וחדים ביותר. והרועה היה איש העומד בדיבורו. הוא הסביר לצעיר באיזו דרך ללכת, איפה לפנות ימינה ואיפה

שמאלה. הוא גם שם לצעיר על הכתף סליל חבל עבה ושלח אותו לדרך. חוטב העצים הצעיר הלך והלך כפי שאמר לו הרועה, פנה ימינה ואחר כך שמאלה והמשיך עד שהחשיך. ואז

של בתו למי שינקה את ארמונו מהאשפה. החדשות התפשטו במהירות והגיעו לאוזניו של חוטב העצים הצעיר. ומאז לצעיר לא הייתה כבר מנוחה. הוא חשב כל הזמן על הארמון המזמר. הוא חשב וחשב עד שיום אחד שם קצת מזון בתרמיל שלו ויצא לחפש את הארמון שבמערה. הוא הלך מעבר לשדות,

מעבר לגבעות, דרך יערות עד שתעה בדרכו. אך אז רעה בשדה רועה, שגזז כבשה.

"מה אתה מחפש, נעירי?" שאל הרועה הזקן.

"ארמון גדול עשוי מקרח

שבו רוקדים גלידי קרח..

אמור לי כיצד ללכת

כי ברצוני לקבל את יד הנסיכה."

"יש לך מזל ידידי" אמר הרועה "כי אני היחידי שיודע

אותם זה על זה ויצר מהם מגדל כה גבוה שהפתיע
אפילו ציפורים שעפו מעליו.
אז אמר לו חרש הברזל הראשי "עמדת יפה במשימתך
ועשית אלף סירים. הנה לך אחד מהם!" ונתן לו סיר
ברזל גדול מאוד.
הצעיר הודה לו יפה על המתנה והמשיך בדרכו. מכאן

הדרך הייתה כבר פשוטה ותוך זמן קצר הוא עמד כבר
ליד פטריית הרעל הגדולה. אך הוא לא ראה את
הפטרייה או את החור שתחתיה. במקום זה הוא ראה
ערמה של סכינים, כפות, נעליים ישנות וקסדות. חוטב
העצים הצעיר הוציא את הסיר הגדול והתחיל לאסוף

ראה אור חלוש לא רחוק
והתחיל ללכת לכוון זה.
הוא הגיע לבית קטן ודפק
בדלת. היה זה ביתו של
חרש ברזל הראשי.
"מי דופק בדלת?" שאל
חרש הברזל הראשי בקול
צרוד, ופתח חריץ בדלת.
"אדוני, באתי בשלום. אני
רק מחפש מקום לינה. טוב,
קצת אוכל לא היה מזיק גם

כן.. " אמר חוטב העצים הצעיר בנימוס.
"יהיה כך! תקבל כאן מחסה ואוכל, אבל עד מחרתיים
יהיה עליך לצקת אלף סירי ברזל" אמר חרש ברזל
הראשי.
"מסכים" ענה הצעיר והושיט את ידו דרך החריץ
שבדלת.

חרש הברזל הראשי נתן לו להכנס. שניהם אכלו ארוחה
טובה והלכו לישון. אבל חוטב העצים הצעיר קם מוקדם
בבוקר, הכין מדורה גדולה, התיך ברזל ובחש בו במרץ
מבוקר עד מאוחר בלילה. למחרת יצק אלף סירים, שם

התחילו להוביל את כל החפצים המונחים תחת ועל
פטריית הרעל הגדולה אל המזבלה. וכך עבדו מבוקר

עד ערב במשך הרבה, הרבה ימים.
עד שהצליחו להוציא מהמערה את כל האשפה לחוטב
העצים הצעיר צמח זקן ארוך מאוד. וכשהעבודה
הסתיימה הוציא הצעיר את החבל העבה שקיבל
מהרועה וחיבר אותו חזק אל גזע עץ האלון. אז מילא
את הסיר הגדול שלו במים, הוריד אותו לתוך המערה
וירד אחריו בעצמו.
הוא הופתע כשראה את הארמון הגדול עם עמודים
ענקיים בכניסה, עם פרחי קרח על הרצפה ועם אלפי

לתוכו את האשפה. הוא
עבד כך שבעה ימים
ושבעה לילות, אך ללא
תוצאה נראית לעין.
וביום השמיני הוא
התיישב עצוב בצל אלון
גדול ואמר לעצמו כי
הארמון יאבד, כי הוא
לא מסוגל לבדו לפנות
את האשפה.
אלא שפתאום שמע
קולו של אוח מענף של
האלון:

**"הו-הו-הו. אל תתייאש
כי אנו נעזור לך לנקות.
נרחץ את הגלידים
ונוביל את האשפה."**

חוטב העצים הצעיר השתומם מאוד כששמע את הקול
המוזר הבא אליו מהעץ. הוא עוד לא התעשת כשהאוח
קרא לזרזיר, הזרזיר לגירית, גירית קראה לסנאי, סנאי
לצפרדע והצפרדע לפר. החיות ניגשו לעבודה. הם

היא לא האמינה לעיניה כשראתה את הארמון מבריק
שוב. מרוב שמחה התחילה לשיר יחד עם גלידי הקרח
קלינק-קלינק-קלינק!

"בצד השדות השחורים

תחת כיפת הפטרייה,

מעבר לגיא והר,

בעומק המערה, בארמון בעל פרחי קרח,

גלידים שרים ומצלצלים

ובבריכת הקרח

אלתיות קטנות רוקדות.

אני-מיני-מן

לא אלך מכאן!"

ובינתיים המלך, המלכה, כל אנשי החצר וכל המשרתים
של הארמון יצאו החוצה ורקדו מרוב שמחה.

חוטב העצים הצעיר עמד שם גאה כמו גיבור שכזה
באמת היה, אך לא יכול היה להוציא מילה מפיו. מעולם
עוד לא שמע שירה כה מושכת ויפה ומעולם עוד לא
ראה צעירה יפה יותר מטינקי הנסיכה. ואז אזר אומץ,
ניגש למלך ואמר

"ניקיתי את הבריכה שלך
הבראתי את האלתיות שלך

ואלפי גלידי קרח
המצלצלים ומנגנים.
חוטב העצים הצעיר
לקח מים מהסיר שלו
ורחץ את הכניסה
לארמון, שפשף היטב
את הרצפה הפרחונית
וניגב את כל גלידי
הקרח, אחת אחרי
שני.

הוא מילא את הבריכה
במים נקיים ואפילו
רחץ את האלתיות

החולות. ואיזה פלא! האלתיות הברואו מיד והתחילו
לרקוד ולשיר

"מים טריים בבריכה!

האלתיות העוורות חזרו לחיים!

באו ושחקו אתנו

מי יתחרה עכשיו בנו?"

"מאין באה המוסיקה הזו?" שאלה הנסיכה טינקי ורצה
לחוף הבריכה.

הגלידים שרים ומנגנים.
תן לי עכשיו את הנסיכה לאישה!"
המלך הזקן שם ידו על כתף הצעיר ואמר "נערי, מעכשיו
אתה תשלוט בארמון הזה. תתחתן עם בתי. הבה
ואנשינו יחיו בשלום והגלידים ימשיכו לצלצל!"
חוטב העצים הצעיר והנסיכה התחתנו וצילי הנשף
נשמעו בכל השדות סביב, מעבר לגבעות, ועד שער
הברזל הגיעו, קרוב לשביל הסלעים.
וחוטב העצים הצעיר עם הנסיכה חיו עוד זמן רב, ואולי
חיים עוד היום.